

Гефсиманский сад

(Мф. 26,36-44)

Тогда прїиде съ нїмн іисъ въ вєсь, нарицаемѡю гефсиманїа, и г҃ла о҃чнїкѡмъ: сѣдїте тѣ, дондеже шедъ помолїеа тѣмъ. И поэмъ петрѡ и ѡба сына зеведѣева, начїатъ скорбѣти и тѣжїти. Тогда г҃ла нѣмъ іисъ: прискѡрбена єсть душѡ моѡ до смѣрти¹: пождїте здѣ и бдїте со мнѡю. И прешедъ малѡ, падѣ на лицѡ своѣмъ², молѡа и г҃ла: ѡче мой, ѡще возмѡжно єсть, да мнмондетъ ѡ менѣ чаша сїа: ѡбаче не ѡкоже ѡзъ хоцѡ, но ѡкоже ты. И прїшедъ ко о҃чнїкѡмъ, и ѡбрѣте нѣхъ спѡцихъ, и г҃ла петрѡви: тѣкѡ ли не возмогѡте єдїнагѡ чаѡ побѣтїи со мнѡю; бдїте и молїтеа, да не внїдетъ въ напѡтъ: дѡхъ о҃убѡ бѡдръ, плѡтъ же немощнѡ. Пѡки вторїцею шедъ помолїеа, г҃ла: ѡче мой, ѡще не мѡжетъ сїа чаша мнмонтїи ѡ менѣ, ѡще не пїѡ єѡ, бѡди бѡла твоѡ. И прїшедъ ѡбрѣте нѣхъ пѡки спѡцихъ: вѣста бо нѣмъ ѡчи ѡтѡгѡтѣнѣ³. И ѡстѡвлѡ нѣхъ, шедъ пѡки, помолїеа третїцею, тѡжде слѡво рѣкъ.

(Лк. 22,43-44)

И҃вїеа же ємѡ ѡг҃ла съ нѣе, о҃крѣплѡа єгѡ. И бѡвѡ въ пѡдвїзѣ, приѣжнѣе молѡшеа: бѡстѡ же пѡтъ єгѡ ѡкѡ каплѡ крѡве капѡущыа на зѣмлю.

(Мф. 26,45-46)

Тогда прїиде ко о҃чнїкѡмъ своїмъ и г҃ла нѣмъ: спїте прочѣе и почнѡїте: єе, прнблїжнѡ чїеа, и сїа члѣвѣескїѡ предѡетѡ въ рѡки грѣшникѡвъ: востѡнїте, їдемъ: єе, прнблїжнѡ предѡїи мѡ.

¹ очень, сильно

² пал ниц

³ потому что очи их отяжелели